

Fragterne uadskilleligt sammen, men ved Beregninger vedrørende Personbefordringen have Vægtene intet at gøre med Afstandene. Her til Lands beføres jo Personer ikke efter Vægt, saa der bliver ikke noget at afrunde paa Grund af Vægten. Dertil kommer, at ved Beregninger vedrørende Godstransporten synes det baade rimeligt og naturligt og kan være til Lettelse og til Tidsbesparelse at regne med runde Tal, da der jo ved disse Beregninger skal regnes hver eneste Dag for hver eneste Forsending; men ganske anderledes er det ved Udregning af Billetpreiser. Man skal jo ikke, hver Gang en Person vil have en Billet, regne ud, hvad den koster, nej, det udregnes en Gang for alle eller i alt Fald for meget lang Tid, og de Herrer, der beregne det, sidde jo i Ro og Mag i vedkommende Kontor i Dage, Uger og Maaned, og have altsaa god Tid til at beregne Priserne efter de virkelige Afstande, og da de tilmed regne med Takster, der have 2 Decimaler, saa kunne de nok faa Tid til at regne med én Decimal ved Afstandene. Men jeg skal ikke hænge mig deri. Jeg skal indrømme, at Sætningen mulig ogsaa kan fortolkes saaledes, at den omfatter Beregninger vedrørende Personbefordringen, og at man altsaa ogsaa kan have Lov til at afrunde Afstandene ved Beregninger af Billetpreiserne. Men her maa jeg gøre opmærksom paa, at der staar ikke i § 64, som det ærede Medlem for Esbjerg sidst udtalte, at der kan afrundes opad, men ganske simpelt, at der kan afrundes, men deraf følger paa ingen Maade, at Administrationen har faaet fri Hænder til efter Forgodtbefindende i alle Tilfælde at afrunde opad. Det kan dog vel ikke være Meningen, at Administrationen i § 64 har faaet Lov til at bestemme, hvad som helst den finder for godt uden Hensyn til, om det strider mod Maksimalgrænserne og de Bestemmelser, der findes i de specielle Paragraffer. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil give mig Ret i, at Meningen maa være, at Resultaterne af alle de administrative Afrundinger og Beregninger skal bevæge sig inden for de Maksimalgrænser, der ere fastsatte i de forskellige Paragraffer, saaledes, at Maksimalgrænsen for Grundtaksterne pr. Kilometer ikke maa blive overskreden. Det forekommer mig ikke, at der kan være Tvivl derom; thi ellers vil denne Paragraf, synes det mig, naar den kan bruges som Hjemmel for selv den mindste Overskridelse af disse Maksimalgrænser, kunne give Hjemmel for en hvilken som helst Overskridelse, og saa

behøver man ikke blot at afrunde det opad til hele Tal, som man her har nøjedes med for Personbefordringen, men saa er der intet til Hinder for, hvis man en Gang i Tiden skulde finde det passende at afrunde det opad til Mangefold af 5 eller 10 eller hvad som helst. Der er i Paragraffen ikke Spor af Begrænsning for denne Afrunding. Men hvis dette er Tilfældet, saa har ikke alene Udvalget, men hele det høje Ting, der har vedtaget Loven, handlet i høj Grad ubetænksomt og uforsigtigt ved saaledes fuldt ud at overlade det hele til Administrationen. Betydningen af, at fastsætte Grundtakstens Maksimalgrænse falder derved bort. Det nytter ikke syndeligt, at man fastsætter den ene Faktor, naar man samtidig overlader Beregnerne fuldstændig Frihed til at afrunde den anden Faktor efter Forgodtbefindende. Jeg tror nu heller ikke, at vi saaledes have givet dem fri Hænder; jeg mener, at den Sætning i § 60, hvor der staar, at Grundtaksten pr. Kilometer ikke for III Klasse maa overstige 2,35 Øre, har sat en Grænse for Afrundingen. Naar man endelig vil afrunde, lad dem saa det, men hvor der ikke er Plads til det, uden at overskride den fastsatte Maksimalgrænse, der maa man gribe til det, som man maaske nødig vil, nemlig at afrunde nedad. Jeg kan i alt Fald ikke se rettere; med Hensyn til Udregningen af Billetpreiser for III Klasse, da ere de et Produkt af Grundtaksten og Afstanden. Naar man nu ved denne Udregning benytter den yderste Grænse af Maksimalgrundtaksten, kan man ikke multiplicere denne Maksimalgrænse af 2,35 med en større Afstand end den virkelige, uden at man i Virkeligheden kommer til at overskride denne Maksimalgrænse for Grundtaksten pr. Kilometer; thi fordi man i en Kilometertavle indsætter en større Afstand, end der er, forandres ikke den virkelige Afstand, den bliver, hvor den altid har været. Naar man derfor dividerer Billetpreisen med den virkelige Afstand, maa derfor den Kvotient, der kommer ud, med Nødvendighed blive et Tal, der ikke bliver 35 Øre, men et Tal, der er større end 35. Jeg skal tillade mig at oplyse det med et enkelt Eksempel. Fra Skanderborg til Hovedgaard er der efter Køreplanen 14,1 Kilometer, men efter Kilometertavlen er der 15. Tager man nu Maksimalgrænsen for Grundtaksten, nemlig 2,35, og multiplicerer den med 15, bliver Billetpreisen 35,25, og naar vi saa dividere den virkelige Afstand, der er 14,1 ind deri, bliver Kvotienten ikke 2,35, men 2,50.